

Sygn. akt I C 1397/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Bulkowski

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Karolina Mazan - Berent

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko R. B.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 763,22 (siedem tysięcy siedemset sześćdziesiąt trzy 22/100) zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty:

- 7 963,22 zł za okres od dnia 16 marca 2017r. do dnia 10 sierpnia 2017r.,

- 7 763,22 zł za okres od dnia 10 sierpnia 2017r. do dnia do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 117 (dwa tysiące sto siedemnaście 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Tomasz Bulkowski

Sygn. akt I C 1397/17

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. wniósł w dniu 7 kwietnia 2017 roku pozew przeciwko R. B. domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 7963,22 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 16 marca 2017 roku, do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany poprzez podpisanie weksla dnia 16 września 2016r. zobowiązał się do zapłaty kwoty wskazanej w wekslu tj. 7963,22 zł. Powód wezwał pozwanego do wykupu weksla w dniu 13 lutego 2017r., jednak do dnia złożenia pozwu pozwany nie dokonał wpłaty.

Pozwany podał, że zgadza się z pozwem, jednak nie jest w stanie spłacić dochodzonej kwoty. Przedłożył dowód wpłaty na rzecz powoda kwoty 200 zł w dniu 10 sierpnia 2017 roku. Pozwany podał, że spłacał raty pożyczki kiedy miał pracę, czyli do czerwca 2017 roku. Wyjaśnił, że jedyne źródło jego utrzymania stanowi zasiłek w wysokości 604 zł. Podał również, że choruje i przedłożył dokumenty potwierdzające leczenie. Wobec powyższego pozwany wnosił o rozłożenie kwoty dochodzonej przez powoda na raty. Zadeklarował możliwość spłat po 100 zł miesięcznie.

Powód potwierdził wpłatę 200 zł dnia 10 sierpnia 2017 roku, nie cofnął jednak pozwu w tym zakresie. Sprzeciwił się rozłożeniu na raty dochodzonej kwoty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany dnia 14 września 2016 roku zawarł z powodem umowę pożyczki gotówkowej. Całkowita kwota pożyczki wyniosła 4000 zł i została przekazana na konto pozwanego. Pozwany zobowiązał się łącznie spłacić 8520 zł w 30 miesięcznych ratach po 284 zł każda, płatnych do 27 dnia każdego miesiąca poczynając od października. Pozwany w związku z udzieleniem pożyczki zobowiązał się zapłacić 129 zł opłaty przygotowawczej, 3261 zł prowizji, 600 zł opłaty za tzw. Twój Pakiet w ramach którego pozwany mógł odroczyć 2 kolejne raty lub obniżyć o 50% maksymalnie czterech rat, nie płacąc w okresie odroczenia lub od obniżonych rat odsetek. Dodatkowo na całkowity koszt kredytu wynoszący 4520 zł składały się odsetki wynoszące 9,77% w skali roku. Strony postanowiły, że w razie nieterminowej spłaty rat lub ich części, powód miał prawo naliczać odsetki za opóźnienie w wysokości równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie o których mowa w art.481§2(1) kc.

(umowa i harmonogram spłat k.26-30)

Pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do spłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany był do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

(umowa k.27)

Zabezpieczeniem pożyczki był weksel in blanco „nie na zlecenie” wystawiony i podpisany przez pożyczkobiorcę.

(okoliczności niesporne – deklaracja wekslowa k.31)

Pozwany po zawarciu umowy i otrzymaniu od powoda 4000 zł pożyczki wpłacił tylko dwie raty po 284 zł i to po terminie, mianowicie 3 listopada 2016r. oraz 28 grudnia 2016 r.

(okoliczności niesporne – zestawienie k.40)

Pismem z 13 lutego 2017 roku powód wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia i poinformował, że w razie nie otrzymania zapłaty 7963,22 zł w ciągu 30 dni zostanie wystawiony weksel in blanco, a sprawa skierowana na drogę sądową.

(pismo k.5)

Powód wypełnił weksel in blanco wystawiony przez pozwanego na kwotę 7963,22 zł i opatrzył go datą płatności 15 marca 2017 roku.

(weksel k.10)

Pozwany w dniu 10 sierpnia 2017 roku wpłacił powodowi na poczet dochodzonego roszczenia kwotę 200 zł.

(okoliczności niesporne – dowód wpłaty okazany na rozprawie k.36, wpłata potwierdzona przez powoda k.40)

Pozwany utrzymuje się z zasiłku stałego w wysokości 604 zł przyznanego przez (...) w Ś. decyzją z 17 stycznia 2017 roku. Pozwany lecz się w Poradni P. – Lecznicy w W., a wizyty odbywają się co ok 4 tygodnie. Pozwany nie pracuje, ma wykształcenie podstawowe.

(wyjaśnienia pozwanego k.36, decyzja i zaświadczenie k.46,47)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda oraz wyjaśnienia pozwanego i przedłożone przez niego dokumenty na okoliczność sytuacji finansowej i stanu zdrowia. Okoliczności faktyczne nie budziły wątpliwości, albowiem pozwany nie zakwestionował twierdzeń powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

Powód dochodził roszczenia z weksla. Jednocześnie w treści pozwu wskazał na łączącą strony umowę i dochodził również odsetek umownych.

Powód na żądanie sądu przedstawił umowę pożyczki na zabezpieczenie której zwrotu pozwany wystawił weksel in blanco. Sądowi z racji rozpoznawania innych spraw zainicjowanych przez powoda wiadomo było, że zasadnicze wątpliwości budziła możliwość dochodzenia przez powoda wszystkich kwot, które pozwani zobowiązali się zwrócić. Dotyczyło to w szczególności składki ubezpieczeniowej. Właśnie uwzględniając powyższe powód wezwany został do przedstawienia umowy.

Zobowiązanie wekslowe choć ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, to w stosunku pomiędzy wystawcą, a remitentem samodzielność tego zobowiązania ulega znacznemu osłabieniu, z uwagi na możliwość podniesienia przez wystawcę zarzutów ze stosunku podstawowego bez ograniczeń. Spór przenosi się wówczas na płaszczyznę stosunku podstawowego, który podlega badaniu przez Sąd. Sąd również z urzędu może zbadać czy łącząca strony umowa dawała powodowi podstawy dochodzenia należności w wysokości wskazanej w wekslu, zwłaszcza jeżeli sądowi wiadomo, z racji rozpoznawania innych podobnych spraw, że roszczenia powoda nie zasługiwały na uwzględnienie, a jego działania mogły nosić znamiona przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie sąd po zapoznaniu się z treścią umowy łączącej strony, uznał, że na dzień wniesienia pozwu powód mógł domagać się kwoty wskazanej w wekslu. Umowa łącząca strony zawarta została we wrześniu 2016 roku, a więc w okresie obowiązywania art.36a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 roku określającego maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu. Zgodnie z w/w przepisem w przedmiotowej sprawie maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu, uwzględniając kwotę udzielonej pożyczki i okres trwania umowy, wynosiły 3995,06 zł, pozwany zaś łącznie miał zapłacić powodowi 3990 zł. Uwzględniając powyższe naliczone opłaty, choć wysokie, mieściły się w granicach wyznaczonych przez ustawodawcę. Wobec powyższego nie było podstaw, aby uznać, że doszło do naruszenia zasady swobody umów. Skoro bowiem ustawodawca dopuścił pobieranie tak wysokich kosztów, to nie można uznać, że ich pobranie godzi np. w zasady współżycia społecznego.

Wobec tego, że pozwany zapłacił po wniesieniu pozwu 200 zł, powództwo w tym zakresie należało oddalić, skoro powód sam nie ograniczył powództwa.

Ostatecznie zatem należało zasądzić od pozwanego 7763,22 zł. O odsetkach umownych rozstrzygnięto na podstawie art.481§2 i 2¹kc. Strony zastrzegły w umowie, że w razie opóźnienia w spłaci powód będzie mógł naliczać odsetki maksymalne za opóźnienie, które były wymagalne od kwoty 7963,22 zł za okres od 16 marca 2017 roku do 10 sierpnia 2017r., natomiast od kwoty 7763,22 zł od dnia 10 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty.

Sąd stwierdził brak podstaw do rozłożenia na raty zasądzonej kwoty. Zgodnie z art.320kpc rozłożyć na raty zasądzoną kwotę można tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W przedmiotowej sprawie taka nie zachodziła, gdyż sama trudna sytuacja finansowa strony pozwanej nie uzasadnia skorzystania z instytucji określonej w art.320kpc. Pozwany zaciągając pożyczkę na okres 30 miesięcy powinien odpowiednio planować swój budżet, także uwzględniając przejściowy okres braku zatrudnienia. Zważyć trzeba, że pozwany zapłacił jedynie dwie raty i to nieterminowo, a obecnie deklarował spłatę kwoty prawie 3 razy mniejszej aniżeli wysokość raty, którą pierwotnie miał spłacać. Powód w takiej sytuacji mógłby uzyskać zaspokojenie swojej wiarygodności za ponad 6 lat. Dodatkowo sąd pragnie wskazać, że obecna sytuacja finansowa pozwanego wskazuje, że nie będzie on w stanie spłacać nawet rat, które zadeklarował.

Na podstawie art.98§1 i 3k.p.c. zasądono od pozwanego na rzecz powoda całość kosztów procesu, na które składała się opłata od pozwu 300 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1800 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa. Powód przegrał proces tylko w nieznacznej części i tylko dlatego, że pozwany po wniesieniu pozwu wpłacił kwotę 200 zł, a powód nie zareagował odpowiednio na powyższe.

SSR Tomasz Bulkowski